

Лисичка та журавель (народна казка)

Автор Невідомий

Були собі лисичка та журавель. Ото й зустрілися якось у лісі. Та такі стали приятелі!

Кличе лисичка журавля до себе в гості:

- Приходь,- каже,- журавлику, приходь, лебедику! Я для тебе - як для себе.

От приходить журавель на ласкаві запросини.

А лисичка наварила кашки з молоком, розмазала по тарілці та й припрошує:

- Призволяйся, журавлику, призволяйся, лебедику!

Журавель до кашки - стукав, стукав дзьобом по тарілці - нічого не вхопить.

А лисичка як узялася до страви - лизь гарненько язиком, поки сама всю кашу чисто влизькала.

Вилизькала та до журавля:

- Вибачай, журавлику,- що мала, тим тебе й приймала, а більше нема нічого.

- То спасибі ж,- мовить журавель.- Приходь же, лисичко, тепер ти до мене в гості.

- А прийду, журавлику, прийду, лебедику! На тому й розійшлися.

Он уже лисичка йде до журавля в гостину. А журавель наварив такої-то смачної страви: узяв і м'яса, й картопельки, й бурячків - усього-усього, покришив дрібненько, склав у глечичок з вузькою шийкою та й каже:

- Призволяйся, любя приятелько, не соромся!

От лисичка до глечика - голова не влезить! Вона сюди, вона туди, вона й боком, і лапкою, і навстоячки, і зазирати, й нюшити... Нічого не вдіє!

А журавель не гуляє: все дзьобом у глечик, усе в глечик. Помаленьку-помаленьку - та й поїв, що наварив. А тоді й каже:

- Оце ж вибачай, лисуню, - що мав, то тим і приймав. Та вже більше нічого не маю.

Ох і розгнівалася ж лисичка! Так розсердилася, що й подякувати забула, як годиться. Так-то їй журавлева гостина до смаку припала!

Та від того часу й не приятелює з журавлями.